

- ményekben sérültek meg, kivéve azokat, akik a „kisegítő munkaszolgálatos-századokban” szolgáltak;
- mindazok, akik mentesültek az 1939-es IV. sz. törvény 2. paragrafusa szerint; a 7720/1939. M. E. sz. rendelet 66. paragrafusa szerint; a 2220/1941. M. E. sz. rendelet 3. paragrafusa szerint; és a 8550/1941. M. E. sz. rendelet 2. paragrafusa szerint;
 - a második világháború hősi halottainak, nem számítva azokat, akik „kisegítő munkaszolgálatos-századokban” szolgáltak, özvegyei és árvái;
 - a Külföldieket Ellenőrző Országos Központi Hatóságoknál nyilvántartott külföldi zsidók, ha Magyarország kölcsönösségi viszonyban állt az érintett idegen országgal.¹⁰⁵

Azok a zsidók, különösen a háborús veteránok, akik úgy érezték, hogy vonatkoznak rájuk a különféle rendeletek mentesítési előírásai, státusuk igazolása végett rendszerint az Országos Vitézi Székhez folyamodtak.¹⁰⁶ 1944. április 30. után az igazolási jog és a mentesítések elbírálása átkerült a Baky–Endre–Jaross-csoport által dominált belügyminisztérium hatáskörébe,¹⁰⁷ ahol a legtöbb egyénileg vagy pártfogó helyi tisztviselők által benyújtott kérvényt elutasították.¹⁰⁸ 1944 márciusa és július 31. között Jaross csak 550 mentesítési kérvényt hagyott jóvá, melynek hatálya kb. 1000 zsidóra terjedt ki. A minisztériumban e kérvények ügyintézése közvetlenül Szilágyi László minisztériumi tanácsos hatáskörébe tartozott.¹⁰⁹

A viszonylag kisszámú, magas kitüntetésekkel rendelkező háborús hősök mellett a leggyakrabban mentesített zsidók azok voltak, akiket a törvényes rendelkezések értelmében *bona fide* keresztényeknek minősítettek. Nekik joguk volt ahhoz is, hogy visszakapják elkobzott lakásukat és vagyonukat.¹¹⁰

Horthynak a deportálások leállítására vonatkozó július 7-i döntése után fölvetődött a kérdés, hogy a kormányzó adjon különleges mentesítést bizonyos zsidóknak, akikre nem vonatkoztak az érvényes rendelkezések. A minisztertanács július 12-i ülésén Kunder Antal kereskedelmi és közlekedésügyi miniszter javasolta, hogy a kormányzó által mentesített zsidókat ne vigyék el az országból.¹¹¹ A németbarát minisztert valószínűleg nem annyira a mentesített zsidók védelme érdekelte, mint inkább alá szeretne volna aknázni a kormányzónak a deportálások általános leállítására vonatkozó döntését. A különleges mentesítések ügyében azonban csak augusztus 21-én történt lépés, amikor Horthy – újra érvényesítve kormányzói hatalmát – kulcsszerepet játszott egy új rendelet elfogadásában, mely mentességet adott a korábbi törvényes előírások által nem érintett zsidók bizonyos csoportjainak. Az augusztus 21-én Reményi-Schnel-